

પ્રિય પ્રભુ,

વ્યક્તિ ખૂબ જ ગમવા માંડે,
વધારે પડતી અંગત થવા માંડે પછી –
'તમે'નું સંબોધન ઓગળીને 'તું'માં પરિણમતું હોય છે.
તને પ્રાર્થનામાં શોધ્યો...

માળાના માણકામાં શોધ આદરી તારી...
બહારનાં દશ્યો સાથે કિટ્ટા કરી પરંતુ
કોઈ મોટો માણસ એપોઈન્ટમેન્ટ આપીને
આત્મીયતા વગર મળતો હોય એવું લાગ્યું...

પછી તને દોસ્ત તરીકે સ્વીકાર્યો.
ફોન જોડ્યા વગર વાત કરી તારી સાથે...
તને શ્વાસમાં ભરીને
ખુલ્લા રસ્તા પર ચાલવા નીકળી પડ્યો...
હવે બધામાં મને તારો અવાજ સંભળાય છે.
પવનની દરેક અદામાં તારો મિજાજ પરખાય છે.
કુદરતની બધી જ કળાઓ
તારી મૌનવાણીનો મુખર પ્રદેશ લાગે છે...

દષ્ટિ તારી સૃષ્ટિને જુદા ઁંગલથી જોવા લાગી છે.
તારી પ્રગટેલી પૃથ્વી પર દુઃખ છે જ નહીં,
દુઃખ એ તો એક માણસે
બીજા માણસને આપેલી ભેટ છે.
તું તો અમને જીવન આપવામાં માને છે.
અને જીવન એ તો આનંદથી વિતાવવાનું વેકેશન છે...

મારી પાસે મીરાંબાઈનું ગીત નથી,
એકતારાનું સંગીત નથી.
મારું બધું જ ભૂલીને તારી પાસે આવી શકું
એ શક્ય પણ નથી કારણ કે
તેં જ મને વ્યસ્ત રાખ્યો છે.

મારી પાસે સવારે ઊઠવાનો અવકાશ છે પણ,
નરસિંહ મહેતાનું પ્રભાતિયું નથી. કરતાલનો કલરવ નથી.
જીવનની નજીક જતાં ઉત્પન્ન થયેલો કકળાટ છે.
મારા માથા પર કશું જ નથી છતાંય
મોરપિચ્છની હળવાશ નથી.
મારી પાસે તને આપવા જેટલું સ્મિત છે...
બચાવીને રાખેલો ઉમળકો છે...
તું મળીશ ત્યારે
તને પોંખવા માટે સંઘરી રાખેલું વ્હાલ છે...
કો'ક ખૂણે ફંફોસીશ તો પ્રતીક્ષા પણ મળી આવશે...

હું 'આજનો' માણસ છું.
તારું સાહસ છું.
બોલ, મારી સાથે દોસ્તી ફાવશે ને?

લિ. તારામાં ઓગળવા મથતો...

Dear Creator,

When we start liking someone and begin to feel a sense of attachment, the formal “You” becomes an intimate “you”. I looked for you in prayers... I tried to find you in the beads of a rosary... I turned my back on the world outside.. But it felt like an impersonal appointment with an eminent person.

Then, I embraced you as a friend.
I conversed with you
without dialing your number.
I filled you in my breath,
and leapt into the open streets.
I can now listen to your voice
in everything that I hear.
I can sense your moods
in the blowing wind.
All of nature’s crafts resonate with your
unspoken and yet outspoken messages.

My sight captures your creations
from a different perspective and
it sees no sorrow in this world you’ve created,

For sorrow is nothing but an unwanted 'gift'
bequeathed by one man to another.
You have always believed in endowing life.
And what is life,
if not a vacation to be spent in revelry

Neither do I have Mirabai's hymns,
nor do I have her one-stringed lute.
I can't abandon all that I possess and
dedicate my life in your pursuit;
because you keep me busy.
I have a room to wake up in,
when it's the morning,
But neither do I have
Narsih Mehta's morning song,
nor do I have the gentle rhythm
of his castanet.
All I have is the chaos
that arises upon delving into life;

My head bears no burden. And yet,
the lightness of the Morpicch evades me.
But I have my smile to offer
and a heap of affection, tucked away for you.
When we meet each other,
I shall greet you with the love that
I have treasured for you.
If I rummage some corners,
I can muster enough patience.
I belong to the present. I am your endeavor.
Tell, can you settle into this friendship?

- Struggling to forge into you

